සමාජානුයෝගි කාරකයක් ලෙස පවුලේ කාර්යභාරය

කළුබෝවිටියන සෝරත හිමි

හැඳින්වීම

පුද්ගලයා යනු කුඩාම සමාජ ඒකකයයි. පුද්ගලයින් කිහිප දෙනෙකුගේ එකතුවෙන් පවුලක් සෑදේ. පවුල් විශාල ප්‍රමාණයක එකතුවෙන් සමාජයක් සෑදේ. මිනිසුන් ක්‍රියාත්මක වන්නේ මෙම සමාජ ඒකකය හරහා ය. මිනිසා මව් කුසින් මුලින්ම උපත ලබන්නේ සාමාජීය සත්ත්වයකු ලෙස නොව ජීව විද්‍යාත්මක සත්ත්වයකු ලෙසය. එසේ ජීව විද්‍යාත්මකව උපන් සත්ත්වයා සමාජ විද්‍යාත්මක සත්ත්වයකු කරන ''සමාජානුයෝජන'' පිළිබඳ විවරණයක් කිරීම මෙහි අරමුණ යි.

මිනිසා සමාජානුයෝජනය වන්නේ සමාජානුයෝජන කාරක හරාහා ය. එහි ප්‍රභේද කිහිපයක් පවති.

A. ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනය

B. ද්විතියික සමාජානුයෝජනය

C. තෘතියික සමාජානුයෝජනය

D. පුනර් සමාජානුයෝජනය

E. අපේක්ෂිත සමාජානුයෝජනය

F. සාවද්‍ය සමාජානුයෝජනය

ආදිය එම සමාජානුයෝජන කාරක යි. මෙයින් **ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනය** සිදු වන්නේ **පවුල** හරහාය. මෙහි ප්‍රධාන

අරමුණ නම් සමාජානුයෝජන කාරකයක් ලෙස පවුලින් සිදුවන කාර්යභාරය පිළිබඳ විමසීමක් කිරීමයි.

සමාජානුයෝජනය යනු කුමක්ද?

සමාජීයකරණය, අනුසංස්කෘත්‍යායනය, සමාජගත වීම යන නම්වලින් ද හැඳින්වෙන සමාජානුයෝජනය (Socialization) යනු සමාජයට අනුගත කිරීමයි. මිනිස් දරුවකු ලොවට බිහි වන්නේ සමාජ (Social) සත්ත්වයකු ලෙස නොව, ජීවවිද්‍යාත්මක (Biological) ජෛන්‍ද්‍රියකු වශයෙනි. එසේ උපන් දරුවා සමාජයෙන් විවිධ අත්දැකීම් ආදිය ලබා ගනී. ඒ හරහා සමාජයට උචිත ලෙස අනුයෝජනය වේ. නැතිනම් හැඩගැසේ. පුද්ගලයෙකුගේ පෞරුෂය හැඩ ගැසීම කෙරෙහි උපයුක්ත කරගත හැකි චර්යාධර්ම, ආයතන හා පිළිවෙල රටා ආදිය සමාජය තුළ නිරතුරුව හට ගනී. සමාජය තුළම නැති වී නැවත නැවතත් ඇති වේ. මෙම අඛණ්ඩ සමාජ ක්‍රියාකාරිත්වය හමුවේ පුද්ගල හැඩගැස්ම ද වේගයෙන් සිදුවන අතර එහිදී පුද්ගලයා සමාජය තුළින් යම් උගැන්මක්ද ලබා ගනී. එම ක්‍රියවලිය සමාජානුයෝජනය ලෙස සමාජ විද්‍යාඥයෝ හඳුන්වති. පුද්ගලයා සිය ජීවිත කාලය පුරාවටම මේ ක්‍රියාවලියට යටත්වන අතර ජීවියෙකු වශයෙන් මිනිසාගේ කායික, මානසික සන්දර්භය සමාජානුයෝජන ක්‍රියාවලියට යටත් වීමට අවශ්‍ය හැකියාව එම තැනැත්තාට ලබා දේ. නිදසුන් ලෙස බිය, නින්ද, කුසගින්න, පිපාසය, වැනි ප්‍රේරණයන් නෛසර්ගික වශයෙන් ළදරුවා තුළ පැවතීම, අවධානයට යොමු වීමේ දැඩි ආශාවක් තිබීම, තම අවශ්‍යතා පෙන්වාදීම සඳහා යම් සන්නිවේදන ශක්තියක් පිහිටා තිබීම ආදිය දැක්විය හැකිය. මෙබඳු සාධක නිසා ඔහු

නිරායාසයෙන්ම සමාජානුයෝජන ක්‍රියාවලියට යටත් වෙයි. ඒ අනුව ජීවවිද්‍යාත්මක මිනිසා සමාජීය සත්ත්වයකු කරනු ලබන ක්‍රියාවලිය සමාජානුයෝජනය ලෙස හඳුන්වා දිය හැකිය. මේ ගැන විවිධ සමාජ විද්‍යාඥයින් දක්වා ඇති අදහස් විමසා බැලීමෙන් එය වඩාත් පැහැදිලි වේ.

සමාජානුයෝජනය යනු සංස්කෘතිය පවරාදීමේ ක්‍රියාවලියයි. ඊට විවිධ සාමාජීය සමූහයන්ගේ භාවිතයන්, නීති රීති, ඉගෙනීමද ඇතුළත්ය. (Peter Wormley)

සමාජානුයෝජනය යනු කෙනෙකු අනෙක් අය සමඟ පවත්වන අන්තර් ක්‍රියාවල ප්‍රතිඵල වශයෙන් ඔහුගේ හෝ ඇයගේ හෝ ජීවන චරිතය පුරා වෙනස්කම් ඇති කරවනු ලබන ක්‍රියාවලියකි. එනම් සමාජයේ අනෙකුත් මිනිසුන් සමඟ ජීවත්වීමට පුද්ගලයකු හුරු කිරීමේ ක්‍රියාවලියකි. (Secord and Backman)[1]

සමාජයේ බලපවත්වනු ලබන යම් යම් සාරධර්ම, ආකල්ප, අගනාකම්, පිළිබඳ ඉගෙන ගෙන ඒවා තමාගේ චරිතය තුළ අභ්‍යන්තරීකරණය කරගැනීම සමාජානුයෝජනයයි. (Talcott Parsons)

දෙමාපියන් පිළිගත් ධර්මතාවන්, අගනාකම්, ආකල්ප දරුවන් විසින් මනෝගමනය කරගෙන යහපත් සුපහන් සිතක් සකස් කරගැනීමේ ක්‍රියාවලිය සමාජානුයෝජනයයි. (George Herbert Mead)

සමාජ සමූහයේ ධර්මතාවලට අනුකූලව ජීවත්වීමට පුද්ගලයා ඉගෙන ගන්නේ සමාජානුයෝජන ක්‍රියාවලියෙනි. (W.F. Ogbum)[2]

සී.එච්. කූලිගේ කැඩපතේ පිළිරුව න්‍යාය, අර්වින්ගොන්මාන්ගේ නාට්‍යමය න්‍යාය, එමිල් ඩුකයිම්ගේ න්‍යාය ආදී වශයෙන් සමාජානුයෝජනය පිළිබඳ න්‍යායයන් ද රාශියක් ඉදිරිපත්ව ඇත. ඉහත තොරතුරුවලට අනුව සමාජානුයෝජනය ක්‍රියාවලියක් බව වටහාගත හැකිය. එහි පහත ලක්ෂණ දැකිය හැකිය.

- ගතික ක්‍රියාවලියක් වීම
- සංකීර්ණ ක්‍රියාවලියක් වීම
- අඛණ්ඩ ක්‍රියාවලියක් වීම ආදීයයි.[3]

සමාජානුයෝජනයේ ප්‍රභේද

පුද්ගලයා ලබන සමාජානුයෝජනය කොටස් කර අධ්‍යයනය කිරීම සමාජානුයෝජන ප්‍රභේද නැතිනම් සමාජානුයෝජන කාරක ලෙස හැඳින්වේ. ''අයි. රොබට්සන්'' විසින් සිය **''Sociology''** නම් කෘතියේදී සමාජානුයෝජන කාරක 6ක් දක්වා ඇත. ඒ

I. <u>ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනය</u>:- පුද්ගලයා ප්‍රථම වරට තමා අවට පරිසරය හා සමාජය පිළිබඳ ඉගෙන ගන්නේ ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනය මගිනි. මූලික අවශ්‍යතා ඉටු කරමින් කුඩා දරුවකුට තමා අවට ලෝකය ගැන මුලින්ම දැනුම සංජානනය කරනු ලබන්නේ පවුල මගිනි. එය ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනයයි.

II. <u>ද්විතියික සමාජානුයෝජනය</u>:- දෙවනුව ලිංගික අධ්‍යාපනය වැනි දේ පිළිබඳ බොහෝ දුරට ළමයා සමාජානුයෝජනය වන්නේ ද්විතියික ආයතන මගිනි. එනම් පෙර පාසල, පාසල, සමවයස් කණ්ඩායම් මගිනි. ඒ හැරුණු විට ක්‍රීඩා සමාජ, තරුණ සංගම්,

වෘත්තීය සමිති ආදීය ද ද්විතියික සමාජානුයෝජන ආයතන ලෙස දැක්විය හැකිය.

III. **තෘතියික සමාජානුයෝජනයඃ-** රූපවාහිනිය, පුවත්පත්, සඟරා, පොත්පත් ආදිය මගින් පුද්ගලයා සමාජානුයෝජනය වීම තෘතියික සමාජානුයෝජනයයි.

IV. **පුනර් සමාජානුයෝජනයඃ-** ආගන්තුක, නවක සමාජයකට පිවිසෙන පුද්ගලයා ඊට අනුව හැඩ ගැසීම පුනර් සමාජානුයෝජන-යයි. නිදසුන් ලෙස පැවිදි වීම, බන්ධනාගාරගත වීම, විශ්වවිද්‍යාලයකට යාම ආදීය දැක්විය හැකිය.

V. **අපේක්ෂිත සමාජානුයෝජනයඃ-** පුද්ගලයාට අනාගතයේ නියැලීමට සිදුවන නියමිත තත්ත්වයන්ට අදාළ කාර්යභාරයන් පිළිබඳ කලින් ඉගෙනීම (පුහුණුව) අපේක්ෂිත සමාජානුයෝජනයයි. නිදසුන්- සෙල්ලම් වෙල් දැමීම, සෙල්ලමට ගුරුවරියක් වීම, සෙල්ලම් කඩයක් දැමීම

VI. **සාවද්‍ය සමාජානුයෝජනයඃ-** තත්ත්වයට අදාළ භූමිකාව වැරදි ලෙස වැඩිහිටියන්ට තුළට අභ්‍යන්තරීකරණය කරනු ලැබීම තුළින් සාවද්‍ය සමාජාන්යෝජනය ඇති වේ. උදා- විශ්වවිද්‍යාල ගුරු සිසු මතවාද, ආණ්ඩුව හා ජනතාව අතර පවත්නා අර්බුද, වශයෙනි.[4]

සමාජානුයෝජනයේ ඇති උපයෝගිතාව සමාජානුයෝජනය නොවුවකුගේ ස්වරූපය අධ්‍යයනයෙන් වටහා ගත හැකිය. මේ සඳහා ප්‍රකට නිදර්ශනයක් ලෙස **"කිංස්ලි ඩේවිඩ්ස් ඇන්"** නැමති දැරිය හා සම්බන්ධ පුවත දැක්විය හැකිය. ඇය අවජාතක දැරියක් වූ නිසා ඇයගේ සීයා විසින් ඇය හදන ලද්දේ අඳුරු කාමරයක හුදකලාවය. වයස හයේදී ඇය එයින් එළියට ගත් විට ඇයට භාෂා ව්‍යවහාරය, ඇඳුම් පැළඳුම් පරිහරණය, පිරිසිදු බව, ආහාර පාන

ගැනීම ආදී කිසිදු දෙයක් කිසිදු දෙයක් ගැන අවබෝධයක් නොවීය. මුහුණ පවා හැඟීම්වලින් තොර විය. මේවාට හේතු වූයේ ඇයට සමාජ ඇසුර නොලැබීමයි.

සමාජානුයෝජනයට ලක්නොවුණු පුද්ගලයකු තුළ දැකිය හැකි ලක්ෂණ කිහිපයක් වේ. එනම්

A. සංස්කෘතිය, සාරධර්ම, විශ්වාස ආදීය පිළිබඳ අවබෝධයක් නොවීම
B. සාමාජීය වශයෙන් පුද්ගලයාට හිමි වන තත්ත්වයන් හා කටයුතු කොටස් ගැන අවබෝධයක් නොවීම හා ඒ හෙයින්ම කාර්යභාරයන් ඉටුකිරීමට සමත් නොවීම
C. සංස්කෘතික සංකේත පිළිබඳ අවබෝධයක් නොවීම
D. මහා සමාජයේ පවත්නා සංස්ථා ජාලයට (පවුල, පාසල, ආගම, අධ්‍යාපනය) නිසියාකාරව අනුකලනය වීමට දුෂ්කර වීම[5] ආදිය යි.

සමාජානුයෝජන ක්‍රියාවලියේ මූලික නීති 04 ක් විද්‍යමානව පවතින බව ඒ පිළිබඳ ආනුභවික අධ්‍යනයන්හී නියැළී සිටින සමාජ විද්‍යාඥයින් විසින් පෙන්වාදී ඇත. එනම්

A. පුද්ගලයා සමූහයේ මූලික නීති උගත යුතුය
B. සමාජයේ-සමූහයේ පිළිගත් සම්මතයන්ට හැම විටම අනුගත විය යුතුය
C. සංස්කෘතියට අත්‍යවශ්‍ය වූ ශිල්පීය ක්‍රම පිළිබඳ උගැන්මක් ලබාගත යුතුය
D. පුද්ගලයා තමාට හිමි කාර්ය කොටස කුමක්දැයි නිශ්චිතව දැනගත යුතුය[6]

ඒ අනුව අවසන් වශයෙන් සමාජානුයෝජනය පුද්ගලයා තමන් අයත් සමාජයට හුරු පුරුදු කරවන ක්‍රියාවලියක් ලෙස නැතිනම් ජීවවිද්‍යාත්මකව උපන් සත්ත්වයා සාමාජික සත්ත්වයකු කරන ක්‍රියාවලියක් ලෙස හඳුන්වා දිය හැකිය.

සමාජානුයෝගි කාරකයක් ලෙස පවුලේ කාර්යභාරය

ඉහතදී අපි සමාජානුයෝජන කාරක පිළිබඳ කතා කළෙමු. ඒ අතරින් ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනය පුද්ගල සංවර්ධනයයට අවශ්‍ය මූලිකම සාධකයක් වේ. ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනය සිදුවන්නේ දෙමාපියන්, සහෝදර සහෝදරියන් ආදීන් හරහා පවුල තුළිනි. පවුල් සංස්ථාව සමාජයේ පවතින්නේ එහි ව්‍යුහාත්මක ස්වරූපය මත නොව, එයින් සමාජයට ඉටුකරන කාර්යභාරය එසේත් නැතිනම් සේවය මතය. ඊට අනුව පවුලේ ව්‍යුහය යනු පවුලෙන් අපේක්ෂා කරන කාර්යභාරය ඉටු කිරීම සඳහා ඒ ඒ සමාජයට අනුව පවුල හැඩගැසී ඇති ආකාරයයි. විලියම් ජේ. ගුඩ් පවුලේ කාර්යභාරය ලෙස දක්වන්නේ

- දරුවන් බිහි කිරීම
- සමාජ අනන්‍යතාවය පැවරීම
- සමාජානුයෝජනය
- සමාජ පාලනය ආදීයයි.[7]

මර්ඩොක්ගේ අදහසට අනුව

- ලිංගික කාර්යය
- ප්‍රජනනය

- අධ්‍යාපනය
- සමාජානුයෝජනය[8]
- ආර්ථික සහයෝගීතාව ආදීය පවුලක කාර්යභාරය වේ.

ටැල්කොට් පාසන්ස්ට අනුව පවුලට අයත් විශ්වීය කාර්යයන් දෙකක් වේ.

- සමාජානුයෝජනය
- පෞරුෂ වර්ධනය

මෙම බෙදීම් විමසා බලන විට පවුලට අයත් ප්‍රධාන කාර්යයන් 4ක් හඳුනාගත හැකිය.

- ජීව විද්‍යාත්මක කාර්යය
- ආර්ථික කාර්යය
- සංස්කෘතික කාර්යය
- මනෝ විද්‍යාත්මක කාර්යය වශයෙනි.[9]

කාර්ය බහුලත්වය නිසා වර්තමානයේ පවුලින් ඉටුවිය යුතු කාර්යයන් වෙනත් ආයතන මගින් ඉටුවන හෙයින් පවුලේ ඇති වටිනාකම ක්‍ෂය වෙමින් පවති. මේ නිසා ස්පිටො වැනි අයගේ අදහස වන්නේ පවුල ඒකකය සමාජයේ පැවතීම අනවශ්‍ය බවයි. ඒ පවුලින් ඉටුවිය යුතු කාර්යයන් දිවා සුරැකුම් මධ්‍යස්ථාන, පෙර පාසල, මූලික පාසල ආදීයෙන් ඉටුවන බැවිනි. නමුත් අප සිහිතබා ගතයුතු කරුණ නම් එම මූලික සමාජානුයෝජන කාර්යය පවුල මෙන් එම ආයතනවලින් නිසියාකාරවම ඉටු නොවන බවයි.

1. රූපය- විස්තෘත පවුලක්

2.රූපය-න්‍යෂ්ටික පවුලක්

න්‍යෂ්ටික, විස්තෘත ආදී වශයෙන් පවුල් වර්ග කිහිපයකි. ප්‍රාථමික සමාජානුයෝජනයේ වැදගත්ම ඒකකය ලෙස පවුල හඳුන්වා දිය හැකිය. මව් කුසින් ජනිත වන බිළිඳ මුලින්ම සිය මව සමඟ සබඳතාවන් පවත්වයි. ඉනික්බිති පියා, සහෝදර සහොදරියන්, ඥාතීන් සමඟද සබඳතා පවත්වයි. ප්‍රාථමික සමාජානුයොජනයේදී මව ඉතාමත් වැදගත් සාධකයක් වේ.[10] උපදින විට දරුවා කිසිත් නොදන්නා තැනැත්තෙකි. අන් අයගේ දැඩි රැකවරණය ආරක්ෂාව ඔහුට අවශ්‍ය වේ. මවගේ දෙතනින් කිරි බීම, අත පය වැනීම, සිනාසීම, පෙනෙන රූප දෙස බැලීම, ඇසෙන ශබ්දවලට අවධානය යොමු කිරීම ළදරු අවධියේ ළමයාගේ බුද්ධි වර්ධනයට වැදගත් සේවයක් ඉටු කරයි. පුද්ගලයාගේ ගති ගුණ, ආහාර, පුරුදු, ජීවන දර්ශනය, ලිංගික හැසිරීම්, ලතාව හා මෝස්තර, ගැහැණු හා පිරිමි පිළිබඳ සංකල්ප ආදී බොහෝ කරුණු උරුම වන්නේ පවුල මගිනි. මෙම අත්දැකීම් දරුවා මුල් අදියරේදී සමාජානුයෝජනයට උපකාරී වන බව දාරක මනෝවිද්‍යාඥයින් පැහැදිළි කරයි. **"සිග්මන් ෆ්‍රොයිඩ්"** පුද්ගලයාගේ පෞරුෂ වර්ධනයට බිළිඳු හා ළමා වියේදී

ලබන අත්දැකීම් ප්‍රධාන වන බව පවසයි. මව් සෙනෙහස නොලැබීයාමෙන් ළමයා තුළ ස්නේහයෙන් තොර පෞරුෂත්ව වර්ධනය විය හැකි බව **"ජෝන් බෝබී"** නම් ළදරු මනෝවිද්‍යාඥයා ප්‍රකාශ කරයි. පවුල වෙතින් ලබන සමාජ ඉගැන්ම, පවුලේ හිතවතුන්, සොයුරු සොයුරියන්, මව්පියන්, මිත්තනිවරුන් හරහා ළදරුවා අභ්‍යන්තරීකරණය කර ගන්නා බවත්, මෙසේ පුද්ගලයා අයත් සමූහය විසින් අනුදත් හැසිරීම් රටාව, ඉගෙනීමේ අනුවර්තනමය ක්‍රියාවලිය සමාජානුයෝජනය බව N.M.Nimcoff නම් විද්‍යාඥයාගේ අදහසයි.[11] සමාජයක පවතින සංස්කෘතිය නැතහොත් ඇගයීම් සම්ප්‍රදාය අභ්‍යන්තරීකරණය දෙයාකාරව සිදුවන බව Talcott Parsons හා R.W.Bales යන විද්‍යාඥයින් විසින් දක්වයි. එනම් ශක්‍යතා රෝපණ උපක්‍රමයයි. (Cathesti) ස්ථම්භනය (ත්‍යාග දීම) හා මූලෝත්පාදනය (දඬුවම් දීම) (Rainforcement and Extinction) යන කරුණු මතයි. ආදරය හා ගෞරවය නිසා අන්‍යයන් අනුකරණය කිරීමෙන් අවබෝධය ඇති වේ. මෙම උගැන්ම හා ශික්ෂණය Gellen සහ Bowerman යන දෙදෙනා මෙසේ සාරාංශ කර දක්වයි.[12]

- දාරක ශරීර වතාවත් විධිමත්ව හුරු පුරුදු කිරීම
- පරිසරය තේරුම් ගැනීමේ ලා ඉවහල් වන සමාජ ආකල්ප ඇති කිරීම
- ජනසංනිවේදන මාධ්‍යන් සමඟ සම්බන්ධතා පැවැත්වීමට හුරු කිරීම
- වැඩිහිටි දාරක පරතරයෙහි විෂමතා අකාමකා දමා ඒ වෙනුවට ආරක්ෂාව පිළිබඳ හැඟීම දරුවා තුළ ඇති කිරීම ආදියයි.[13]

'මාස්ලෝ' නම් මනෝ විද්‍යාඥයා පවුල මූලික කරගෙන ළමයයෙකුගේ පෞරුෂ්‍යය සංවර්ධනයට අදාළ වන පූර්ව හේතු කිහිපයක් දක්වයි.

- කායික අවශ්‍යතා (Physiological Needs)
- ආරක්ෂක අවශ්‍යතා (Safety Needs)
- සාමාජිකත්වය හා ආදරය (Belongingness and Loye)
- සම්මානික අවශ්‍යතා (Esteem Needs)
- ආත්ම සාක්ෂාත්කරණ අවශ්‍යතා (Self Acualization Needs) ආදියයි.[14]

සමාජානුයෝජනය වන දරුවාගේ පැවැත්ම පිණිස පවුලේ ප්‍රධානියකුද සිටිය යුතුය. බොහෝ විට එය පියාද පියා නැති විට මව විසින්ද දරයි. පවුලේ සාමාජිකයන් අතර ආදරය, කරුණාව, දයාව ආදිය සමානාත්මතාවෙන් යුතුව පැවතිය යුතුය. දෙමාපිය දූදරු බැඳීම අන්‍යෝන්‍ය වශයෙන් භාවාත්මක විය යුතුය. එවිට පවුල තුළ සතුට ඇති වේ. එකිනෙකා තුළ සුහදත්වය අන්‍යෝන්‍ය ගරුත්වය, සුහදත්වය තිබෙන විට සාමකාමී පවුල් පරිසරයක් නිර්මාණය වේ. එවැනි පරිසරයක හැදෙන වැඩෙන යහපත් දරුවෙක් තම මව්පියන්ට මෙන්ම සමාජයේ අන්‍ය මිනිසුන් සමගද සුහදව කටයුතු කරයි. විවාහ ජීවිතය ගත් විට ගැහැණු දරුවන් පියාට සමීපව හැදුණු වැඩුණු නිසා ස්වාමියාගේ නායකත්වය අගය කරයි. පිරිමියාද කාන්තාව කෙරෙහි එසේම පවති. එවිට පවුල් ජීවිතයද ගැටුම් රහිත වේ. මානසික තත්ත්වයත් චරිත ස්වභාවයත්

යහපත් වේ. බිඳුණු පවුල තුළ සමාජානුයෝජනයක් සිදු නොවේ. පවුලින් ලබන සමාජානුයෝජනය නරක එකක් වූවෝත් එයින් ලැබෙන්නේ ඉහත දැක් වූ ප්‍රතිඵලයේ ප්‍රතිවිරුද්ධ පැත්තයි.[15]

මෙම කරුණුවලින් අනාවරණය කරන්නට යෙදුනේ පවුල නැමති සමාජ කාරකය සමාජ සබඳතා සහිත දරුවකු බිහි කිරීමට ක්‍රියා කරන ආකාරයයි. එක් පරපුරක් බාල පරම්පරාව රැක බලා ගැනීම සඳහා ඔවුනගේ සමාජ ජීවිතය සකස් කිරීමෙහි ලා බෙහෙවින් දායක වේ. වර්තමාන සමාජයේ පවුල බිඳ වැටීම ආශ්‍රිතව වර්ධනය වන ලිංගික අපචාර, ළමා අපචාර, ළමයින් අනාථ වීම, දික්කසාද වීම් ආදීය පිළිබඳ අවධානය යොමු කරන විට සමාජානුයෝජන කාර්යයෙහිලා පවුලින් ඉටුවන සේවයෙහි පරිමාව පිළිබඳ අපට අවබෝධයක් ලද හැකිය.

නිගමනය

කුඩා දරුවකු උපන් අවස්ථාවේම වනයකට ගෙන ගොස් දමයි නම් කාලානාන්තරයක් ඔහු සතුන් ඇසුරේ හැදූණු වැඩුණු නිසා ඔහුගේ චර්යාවන් බොහෝ සෙයින් සත්ත්ව චර්යාවන්ට සමානය. තවද කුඩා දරුවකු ජනශූන්‍ය අඳුරු කුටියක සිර කර තබයි නම් ඔහුගේ හැසිරීම, ප්‍රතිචාර කෙබඳු වෙදැයි අපට කිව නොහැකිය. ඒ මන්ද යත් සමාජ ඇසුර ඔහුට නොලැබුණු බැවිනි. එවැනි පුද්ගලයකුට සමාජ සබඳතා පවත්වමින් මිනිසුන් සමඟ සාමූහිකව කටයුතු කළ නොහැක. එබැවින් ඔහුගෙන් සමාජ පැවැත්මක් අපේක්ෂා කිරීමටද නොහැක. ඒ අනුව පුද්ගලයා සමාජයේ ජීවත්වීමට නම් අනෙකුත් මිනිසුන් සමඟ අන්තර් සබඳතා පැවැත් විය යුතුය. එසේ අන්තර් සබඳතා පැවැත්වීමට පුද්ගලයින් යොමු

කරන්නේ සමාජානුයෝජනය හරහාය. ඒ අනුව සමාජානුයෝජනය යනු මිනිසා සමාජයට අනුගත කිරීමකි. නැතිනම් සමාජයට හුරු කිරීමකි.

එම සමාජානුයෝජනය සිදු වන්නේ සමාජානුයෝජන කාරක මඟිනි. ඒ අතර පවුලට සුවිශේෂී ස්ථානයක් හිමි වේ. පවුල ක්‍රියාත්මක වන්නේ ප්‍රාථමික සමාජානුයෝගී කාරකය ලෙසිනි. සමාජයේ ජීවත් විය යුත්තේ කෙසේද යන්න මූලික වශයෙන් පුද්ගලයාට දැනුවත් භාවයක් ලබා දෙන්නේ පවුල මඟිනි. එම මූලික පදනම පුද්ගලයාට ජීවිත කාලය පුරාවටම බලපායි. එම නිසා සමාජානුයෝගී කාරකයක් ලෙස පවුලට සුවිශේෂී ස්ථානයක් හිමි වේ.

අන්තික සටහන්

1 දයා අමරසේකර, **සමාජ විද්‍යාවේ මූලික සංකල්පය,** (වරකාපොල: ආරිය ප්‍රකාශකයෝ, 1948), 43.

2 මහපුලියන්කුලම නාගිත හිමි, **සමාජ විද්‍යාවේ මූලිකාංග,** කුලියාපිටිය: තරංග ප්‍රින්ටිස්, 1998), 42

3 එම්. මතිරත්න, **ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජ භාවය හා පවුල,** (වරකාපොල: ආරිය ප්‍රකාශකයෝ, 1948), 46.

4 තෙන්ඇසේන රත්නපාල, **සමාජ විද්‍යාව හා මානව විද්‍යාව,** (වරකාපොල: ආරිය ප්‍රකාශකයෝ, 2007) ,22.

5 නන්දසේන රත්නපාල, **සමාජ විද්‍යාවේ මූලධර්ම**, , (සීමාසහිත ස්ටැම්ෆර්ඩ් ලේක් සමාගම. 1986), 85.

6 රන්ජන් ධර්ම ශ්‍රී, **ශ්‍රී ලංකා සමාජයෙහි දාරක සමාජානුයෝජනය**, (කොළඹ: එස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ, 2007) 24.

7 සමරකෝන්, මයුර **මූලික සමාජ විද්‍යාව**, (ලස්සන මුද්‍රණ ශිල්පියෝ හා ප්‍රකාශකයෝ, 2005), 18.

8 හේරත්, එම්. එම්. සී. ආර් **ඥාතිත්වය**, (මහරගම: තරංගි ප්‍රින්ට්ස්, 1999) 13.

9 Clausen, John (ed.) **Socialization and Society**, 1968, Boston: Little Brown and company.

10 Lapier, Robert **Social Psychology Mcgraw Hill**, 1942, New Yoek Faemsworth.

11 Merill Francis. E **Society and culture** 1961, Engriewood Cliffs, New Jersey, Prentice Hall.

12 Popen, David, **sociolgy**, 1998, Prentice Hall Inc, New Delhi,

13 Sutherland E **Principles Of Criminology**, 1960, Cressey D. R., J. B. Lippincott Company- New York,

14 White, Graha **Socialization**, 1977, London,Longman.

INTERNET

15 Culture in Sri Lanka. Wikipedia, free encyclopedia, http://en.wikipedea.org/ culture in Sri Lanka

16 Family in Sri Lanka. Wikipedia, free encyclopedia, http://en.wikipedea.org/ family in Sri Lanka